

Enid Blyton

Slávna 5

ZNOVU NA
OSTROVE

Slávná 5

Slávná 5

**ZNOVU NA
OSTROVE**

Enid Blyton®

slovart

Enid Blyton: THE FAMOUS FIVE. Five on Kirrin Island Again
THE FAMOUS FIVE. *Five on Kirrin Island Again*

© 1946 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Slávna päťka znovu na ostrove

© 2015 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1994, 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,

spol. s r. o., Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2460-0

www.slovart.sk

Obsah

1. List.....	7
2. Opäť na chalupe.....	15
3. Ide sa na ostrov.....	23
4. Kde je strýko Quentin?	31
5. Záhada.....	39
6. Na útesoch.....	47
7. Škriepka	55
8. V kameňolome.....	63
9. Nevšedný objav a výbuch zlosti	71
10. Záhadný signál	79
11. Neľahké rozhodnutie.....	87
12. Zas raz nad starou mapou.....	95
13. Popoludnie s Martinom	103
14. George v šoku	111
15. Uprostred noci.....	119
16. Dolu k jaskyniam.....	127
17. Konečne s Timom	135
18. Pol piatej nadránom.....	144
19. Stretnutie s Martinom	151
20. Vrie to ako v kotle!	159
21. Koniec dobrodružstva.....	167

1.

List

Anna sedela v rohu študovne zahĺbená do domácich úloh, keď sa k nej prirútila sesternica George.

Áno. George, či vlastne Georgina, bola dievča, ibaže vždy chcela byť chlapcom a nástojila na chlapčenskom mene. Nuž, skrátka, bola George. Kučeraové vlasy nosila ostrihané nakrátko a nezábudkové oči sa jej v tej chvíli priam leskli od hnevu.

„Predstav si, Anna, prišiel mi list z domu a vieš, čo sa stalo?! Otec sa chce usadiť na mojom ostrove a robiť tam špeciálne pokusy – vraj si postaví vežu či také dačo rovno na nádvorí hradu!“

Spolužiačky ihneď zdvihli hlavy od učebníc a pobavene sledovali, ako George pobúrene šermuje listom Anne pred očami. V škole sa vedelo o malom ostrovčeku v Kirrinovskom zálive a aj to, že patrí George. Kirrinovský ostrov bol nepatrný fliačik zeme so zrúcaninou starého hradu – kráľovstvo králikov, čajok a kaviiek.

V hradnom podzemí sa nachádzali temnice, kde George, jej bratranci Julian a Dick a sesternica

Anna prežili zopár nezabudnuteľných dobrodružstiev. Ostrovček kedysi patrila Georginej mame, no darovala ho dcérke a George si naň strašne potrpela! Patrila jej a nikto na ňom nesmel bývať, nikto naň nesmel ani len vkročiť bez jej súhlasu!

A čo čert nechcel, zrazu si jej vlastný otec len tak zmyslí vybrať sa na ostrov, ba dokonca si tam chce zariadiť akési laboratórium! George mala líca ako v ohni a až ju triaslo od zlosti.

„To sú celí dospeláci. To sa im tak podobá – najprv človeku niečo darujú a potom si to jednoducho vezmú a tvária sa, akoby sa nechumelilo. *Neželám si*, aby otec býval na mojom ostrove a staval tam odporné šopy či bohvieaké čudá!“

„Prosím ťa, George – veď vieš, že tvoj otec je slávny vedec. Potrebuje pokoj a pri práci ho nesmie nikto rušiť,“ dohovárala jej Anna a siahla po liste. „Veď mu ten ostrov na chvíľu požičaj.“

„Poznám tisíc iných miest, kde by mal svätý pokoj,“ namietla George. „Dokelu, a ja som sa už tak tešila, že si tam zájdeme cez veľkonočné prázdniny, vezmeme loďku, nabalíme do nej jedlo a všetko, čo treba, a tu ho máš – keď sa tam otec usadí, môžeme na to zabudnúť.“

Anna čítala list. Písala ho Georgina mama.

*Moja drahá George,
azda Ti radšej hneď napíšem, že sa Tvoj otec
chystá krátko pobudnúť na Kirrinovskom
ostrove. Chce dokončiť nejaké dôležité po-
kusy, a aby sa tak stalo, musí tam postaviť
vežu. Zrejme potrebuje pri práci absolútny*

pokoj, pokusy musí robiť osamote a dokonca na mieste, ktoré obkolesuje voda. Tá voda je vraj pre výskum nesmierne dôležitá.

Prosím Ťa, moja, nedurdi sa. Viem, ako si zakladáš na svojom ostrovčeku, no musíš ho požičať svojim rodinným príslušníkom, najmä ak ide o takú dôležitú záležitosť, ako je otcova vedecká práca. Oco nepochybuje, že mu ho veľmi rada na nejaký čas prepustíš, no ja Ti asi lepšie vidím do duše, než som si povedala, že Ti radšej napíšem, aby Ťa veľmi neprekvapilo, keď ho tam nájdeš s kompletným vedeckým vybavením.

V liste sa ďalej písalo o iných veciach. Anna prestala čítať a pozrela na sesternicu.

„Ach, George! Nechápem, prečo z toho robíš takú vedu! Veď je to tvoj otec! Ja by som *svojmu* otcovi hneď požičala ostrovček, keby som, pravda, dáky mala. Všetci nemáme také šťastie!“

„No tvoj otec by sa ťa najprv spýtal, pozhováral by sa s tebou, či nemáš nič proti,“ vysvetľovala namrzene George. „Môjho to ani nenapadne. Robí si všetko, ako sa mu zachce. Nikoho sa na nič nepýta. Fakt mi mohol aspoň napísať. Nič by sa mu nebolo stalo. Takto ma iba privádza do zúrivosti.“

„Teba hneď všetko rozzúri,“ usmiala sa Anna. „A prosím ťa, nezazeraj na mňa. Ja sa ti predsa nikam nechystám napratať bez tvojho láskavého súhlasu.“

No George sa neprestala durdiť. Schytila list a znova doň gánila. „Keď si predstavím, že mi pre-

kazil plány! Tak som sa tešila na tie prázdniny! Ved' vieš, ako je zjari na ostrove krásne – kvitnú tam provosienky i všetky kríky a všade pobejú králičie mláďatká. Tak som sa radovala, že sa zasa zídeme, že príde aj Julian s Dickom – ved' sme strašne dlho neboli spolu. Naša posledná akcia boli karavany, a to je už veru poriadne dávno!“

„Viem, viem. Máme skrátka smolu,“ usúdila Anna. „Iste by nám tam bolo super, no možno tvoj otec nebude proti, aby sme tam prišli aj my, čo povieš? Ved' ho nemusíme vyrušovať.“

„Nechceš mi azda tvrdiť, že s otcom na ostrove je to to isté, ako keby sme tam boli sami,“ oborila sa George na sesternicu. „Dobre vieš, že by to bol horor.“

Nuž, Anna si naozaj nemyslela, že by si so strýkom Quentinom užili veľa zábavy. Georgin otec je strašne prchký a náladový a v období rozrobených pokusov sa s ním vôbec nedá vydržať. Rozčuľuje ho i najmenší šramot!

„Ty brďo – už vidím, ako okrikuje kavky a škriekajúce čajky!“ chichúňala sa Anna. „S tým určite nerátal – nebude tam mať až taký pokoj!“

George sa usmiala – nemastno-neslano – zložila list a chystala sa odísť. „To mi nemal robiť. Prečo sa, preboha, aspoň nespýtal. Hneď by to bolo iné.“

„To by nikdy neurobil! Čo ho nepoznáš? Ani vo sne by mu to nenapadlo! A prosím ťa, puš' to už z hlavy, prestaň sa zožierať a skoč radšej po Tima. Ten ťa hneď privedie na iné myšlienky.“

Timothy bol Georgin pes a George ho strašne milovala. Jej miláčik mal hnedú srst' a nezvyčajne

dlhý chvost, bol mocne stavaný a na svet sa usmieval širokou papuľou. Všetky štyri deti ho zbožňovali. S tým priateľským a zábavným stvorením, čo prekypovalo energiou, sa veru nenudili. Patril nerozlučne k nim, v päťke si užili veľa radosti a zažili nejedno vzrušujúce dobrodružstvo.

George šla po Tima. Tunajší školský poriadok dovoľoval deťom chovať zvieratá, inak by George z domu nedostali ani párom koní! Svojho psa by nikdy neopustila – bez neho sa nepohla ani na krok.

Len čo ju Tim zbadal, rozbrechal sa ostošešť. Dievčatku sa hneď rozjasnila tvár a skrášlil ju úsmev. Milý Tim, milý verný Tim – nikto na svete sa mu nevyrovnal! Vždy jej stál po boku, vždy bol na pomoci. A pre Tima bola zas George tou najskvelejšou paničkou, ľúbil ju nadovšetko.

O chvíľu už vo dvojici brázdili polia a George sa ako vždy prihovárala štvornohému kamarátovi. Zverila sa mu, že otec si chce požičať Kirrinovský ostrov. Tim jej vo všetkom dal za pravdu. Pozorne počúval, akoby rozumel každučkému slovku, nič ho neodlákalo od panej, ani ten králik, čo mu pod nosom prebehol cez cestičku. Tim skrátka vedel, že George ho potrebuje, vyznal sa v jej náladách.

Bežal popri nej a podchvíľou jej oblizol ruku. A keď sa George napokon vrátila do školy, bola ako vymenená. Tima prepašovala bočným vchodom. Psy mali totiž zakázaný vstup do školskej budovy, no George, presne ako jej otec, často konala po svojom.

Šikovne prebehla so psom do spálne a ten bol jedným skokom pod posteľou. Poslušne sa tam uvelebil a chvostom spokojne plieskal o podlahu. Vedel, koľ-

ko bije. George ho tej noci chcela mať pri sebe! Len čo zhasnú svetlá, vyskočí na posteľ a schúli sa jej na kolenách. Hnedé oká sa mu leskli od radosti.

„Pekne ticho lež,“ prikázala mu a pobrala sa za spolužiačkami. Anna práve písala list svojim bratom – Julianovi a Dickovi, ktorí chodili do internátnej školy v inom meste.

„Napísala som im o Kirrinovskom ostrove, že sa na ňom chce usadiť tvoj otec. Čo povieš, George, nebolo by lepšie, keby si tentoraz ty prišla prázdninovať k nám? Aspoň by ťa tak neštvalo, že otec je na ostrove.“

„Nie, nie, díky,“ rázne odmietla George. „Pôjdem domov. Musím dozrieť na otca. Nie som si istá, či pri tých svojich pokusoch náhodou nevyhodí ostrov do vzduchu! Ved' vieš, že sa teraz zahráva so všelijakými výbušninami.“

„Ty kokso! Nevrav! Normálne bomby alebo také dačo?“ zhíkla Anna.

„Neviem presne,“ prehodila George. „No odhliadnuc od toho, že musím dozrieť na otca a ostrov, myslím, že by sme mali ísť na chalupu. Ved' mama bude celkom sama, keď sa otec presídli na ostrov. Stopro si vezme aj jedlo a nevráti sa domov.“

„Vieš, George, má to aj jednu výhodu – aspoň nemusíme chodiť po špičkách a šepkať si, keď tvoj otec nebude na chalupe!“ zvolala Anna. „Nikto nás nebude okrikovať, že sme hluční. Tak sa už prestaň zlostiť!“

No George sa dlho nemohla spamätať zo šoku. Bola veľmi sklamaná. Ustavične myslela na mamin list. Neodškodnila ju ani Timova prítomnosť.

Noci tajne trávieval na jej posteli, až kým ho neobjavila nahnevaná učiteľka.

Štvrťrok sa chýlil ku koncu. Apríl klopal na dvere a s ním dni plné slnka i dažďa. Prázdniny sa neodvratne blížili. Anna sa tešila na Kirrinovský záliv a jeho krásne piesčité pláže, belasé more a rybárske loďky. Tešila sa na úžasné prechádzky po útesoch.

Aj Julian s Dickom túžobne očakávali prázdniny. Tentoraz odchádzali zo školy v ten istý deň ako dievčatá, a tak sa mohli stretnúť v Londýne a spoločne cestovať do Kirrinu. Hurá!

Konečne svitol ten deň. V hale sa začali kopíť kufre. Po dievčatá z neďalekých miest prichádzali autá a po ostatné zas školské autobusy, aby ich zaviezli na stanicu. Všade vládol nezvyčajný ruch, hluk a krik, žiačky hulákali a učiteľky nepočuli ani vlastného slova.

„Tie deti sú ako zdivené,“ žalovala sa jedna. „Chvalabohu, už nastupujú do autobusov. Hej, George! Musíš tu poletovať ako víchor? A prečo tvoj Tim tak breše?“

„Áno, musím, musím!“ volala George. „Hej, Anna, kde si? Švihni si! Musíme do autobusu. Priviedla som Tima. Už cíti, že sú prázdniny. Poď, Timothy!“

Autobus so spievajúcou mládežou vyštartoval k stanici. Žiactvo sa napokon nahrnulo do vlaku.

„Ja sedím pri okne! Kto mi vzal tašku? Vypadni, Hetty, vieš, že sem nemôžeš so svojím psom, keď je tu môj. Tí dvaja sa neznášajú. Hneď by sa pobili. Hurá! Výpravca píska! Ide sa! Vlak sa pohýna!“

Lokomotíva sa zvol'na dala do pohybu, ťahajúc za sebou dlhý chvost vozňov. V nabitých kupé sa viezli rozjasané školáčky. Vlak sa šinul malebnou krajinou, prechádzal mestečkami a dedinkami, až nakon prehrmel cez zadymené predmestie Londýna.

„Chlapci by tu už mali byť,“ prehodila Anna a vyklonila sa z obloka, keď pomaly vchádzali na londýnsku stanicu. „Možno nás už čakajú na nástupišti, ak dorazili načas. Aha, George, pozri, tam sú!“

George bola raz-dva pri obloku. „Ahoj, Julian! Čau, Dick! Héj, tu sme, chalani!“ volala na plné hrdlo.

2.

Opäť na chalupe

Julian, Dick, Anna a George s Timom si to hneď namierili do staničného bufetu na šišky a zázvorové pivo. Ach, či im len bolo dobre zase pospolu! Tim sa takmer zbláznil od radosti, že vidí oboch chlapcov. Ustavične ich obskakoval a driapal sa im na kolená.

„Počúvaj, kamoško, ja som fakt strašne rád, že si tu, ale nemusel by si na mňa toľko vyskakovať – už druhý raz som sa kvôli tebe celý obľial pivečkom. Povedz, George, aký bol Tim v škole?“ dozvedal sa natešený Dick.

„Celkom slušný,“ usúdila George. „Čo povieš, Anna? No, raz ho síce pristihli v špajzi s pečienkou v papuli, no a možno ani veľmi nedoničil tú podušku, čo požul – a ak si decká nechajú rozhádzané tenisky, nemajú sa čo sťažovať, keď sa s nimi trocha zahrá.“

„A bolo po teniskách, čo?“ uškrnul sa Julian. „Hej, Tim, tuším si to trocha prehnal. Vidí sa mi, že si si nevyšlúžil najlepšie vysvedčenie. Tentoraz

ti strýko Quentin nedá prémie za správanie. Nebude nijaká odmena.“

George sa hrozivo zamračila, len čo padlo otcovo meno. „Á, vidím, že sa nič nezmenilo – sesterička George sa nám ukážkovo mračí,“ podpichoval Dick. „Naša malá fúria. To by ani nebola ona, keby sa nedurdila na dennom poriadku!“

„Nechaj ju, už sa polepšila,“ bránila chytrá Anna sesternicu. George už nebola taká nedotklivá ako kedysi. Už sa hneď neurazila, keď si ju doberali. Anna však vedela, že ostrovček je chúlостivá téma a hrozí výbuch, preto nechcela, aby chlapci George zbytočne provokovali.

Julian pozrel na sesternicu. „Človeče, hádam, si len tú záležitosť s ostrovom neberieš priveľmi k srdcu. Vedz, že tvoj otec je sakramentsky múdry človek – výkvet našej vedy, a takým géniom treba dožičiť voľnosť a slobodu, aby si v pokoji lámali hlavu. Chcem iba povedať, že ak sa strýkovi Quentini z akýchsi neznámych príčin zažiadalo pracovať na Kirrinovskom ostrove, potom by si mala byť poctená, vypravadiť ho tam so širokým úsmevom a radostne zvolať: ‚Len si choď, oci!‘“

Po tejto poznámke sa George zatvárila mierne vzbúrenecky, no ovládla sa. Juliana si veľmi vážila a zvyčajne dala na jeho rady. Bol z nich najstarší – vysoký, urastený chlapec s peknou tvárou, výraznou bradou a očami, v ktorých sa zračilo odhodlanie. George poškrabkala Tima po hlave a ticho dodala.

„Okej. Neboj sa, Julian, nebudem to rozmazávať, iba som hrozne sklamaná. Tešila som sa, že si

urobíme pekný výlet na ostrov – vieš, iba naša päťka – a teraz toto.“

„No dobre, všetci sme trochu sklamaní,“ uznal Julian. „Len už dojedz tú šišku, George, lebo nechytíme vlak do Kirrinu. Odchádza z opačného konca mesta. Musíme sa prehnat' cez celý Londýn.“

Netrvalo dlho a sedeli vo vlaku do Kirrinu. Julian sa vedel obracať – raz-dva zohnal taxík i nosiča, čo im pomohol s batožinou. Anna obdivne hľadela na svojho veľkého brata, ako šikovne im všetkým našiel miesta pri oblokochoch.

„Čo povieš, Julian, myslíš, že som vyrástla?“ spýtala sa brata po chvíli. „Strašne som chcela dorásť George, ale aj ona vyrástla.“

„No... povedal by som, že si o pár centíkov vyššia, pochop však, sestrička, že nás nikdy nedorastieš, vždy budeš najmenšia, no takú ťa mám rád!“

„Pozrite, ako Tim zas vystrkuje hlavu z obloka!“ zvolal Dick. „Daj pozor, lebo ti do oka vletí smet' a George sa zjančí, že si oslepol.“

„Haf!“ ozval sa Timothy a súhlasne zavrteľ chvostom. Bol veľmi milý, vždy sa prihlásil, keď ho oslovili aj nepriamo, len čo začul, že je o ňom reč, zapojil sa do debaty.

Teta Fanny ich už čakala na stanici s poníkom a bričkou. Deti ju mali veľmi rady a hneď ju mocne vyobjímali. Mala veľmi dobrú povahu a usilovala sa robiť všetko preto, aby deti čo najlepšie vychádzali so svojím múdrym nevrlym strýkom.

„Ako sa má strýko Quentin?“ spýtal sa zdvorilo Julian, keď sa usadili v bričke.

„Dobre, veľmi dobre,“ odvetila teta. „Ibaže je ako na ihlách. Ani ho nespoznávam. Pokusy sa mu však daria, robota mu ide ako po masle.“

„A neviete náhodou, čo práve robí – aké sú to pokusy?“ dozvedal sa Dick.

„Veru nie. Nezmienu sa o nich ani slovom. V priebehu pokusov nikdy nehovorí o práci, iba ak s najbližšími spolupracovníkmi. Viem len, že sú nesmierne dôležité – a viem aj, že posledné pokusy sa musia uskutočniť na mieste omývanom hlbokou vodou. Len sa ma nepýtajte prečo. Fakt neviem.“

„Aha! Už vidieť Kirrinovský ostrov!“ zvolala zrazu Anna. Odbočili a pred nimi sa objavil záliv so zvláštnym ostrovčekom pri ústí. Na ostrovčeku sa týčili zrúcaniny starého hradu. Slnečné lúče prežiarili modrastú morskú hladinu a na záliv bol utešený pohľad.

George sa vážne zahľadela na ostrovček. Hľadala neznámy objekt, ktorý vraj otec potrebuje na prácu. Aj ostatní upierali na ten fliačik zvedavé pohľady.

A nemuseli sa ani veľmi namáhať! Uprostred ostrova, pravdepodobne z hradného nádvorja, ako maják čnela k nebu vysoká štíhla vežička. Na jej vrchu sa v slnečnom jase jagala sklenená miestnosť.

„Juj, mami! To je opacha! Kazí celý ostrovček!“ vykrikla znechutene George.

„Ale, chrobáčik, to nič, keď otec skončí prácu, hneď ju odvezú,“ utešovala ju mama. „Veď je to iba taká preglejka, ľahko sa dá rozmontovať. Oco mi slúbil, že ju odstráni, len čo bude s pokusmi hotový. Vravrel, že ak chceš, môžeš sa na ňu prísť pozrieť. Je to zaujímavá stavbička.“

„Páni! – ja by som si ju strašne rada pozrela,“ vyhrkla Anna. „Vyzerá zvláštne a dosť tajuplne. A strýko Quentin je na ostrove celkom sám!“

„Veru, moja, a veľmi sa mi to nepáči,“ vzdychla si teta. „Jednak som si istá, že sa poriadne nenaje, a potom – človek nikdy nevie, či sa mu pri tých pokusoch niečo zlé neprihodí. Ustavične sa oňho strachujem.“

„A prečo sa nedohodnete, aby sa každé ráno i večer hlásil signálmi?“ vyrukoval Julian s rozumným návrhom. „Z tej veže by to nemal byť problém. Ráno by vám mohol signalizovať zrkadlom proti slnku a večer zas lampou, že je v poriadku. Úplne jednoduché!“

„Máš pravdu,“ prikývla teta. „Aj som mu to navrhla. Povedala som mu, že zajtra za ním všetci prídeme. Prosím ťa, Julian, nemohol by si strýkovi trochu dohovoriť? V poslednom čase tuším na teba celkom dá.“

„Fíha! Hádam len nechceš povedať, že otec privíta náš vpád na jeho tajnú základňu? To tam máme ísť na exkurziu?“ prekvapila sa George. „Vôbec sa mi nechce. Pochopte, je to môj ostrov – neznášam, keď si ho niekto bez opýtania privlastňuje.“

„George, nezačínaj znova,“ vzdychla si Anna. „Ty a tvoj ostrov. Nemôžeš ho ani len požičať vlastnému otcovi? Mali ste ju vidieť, tetuška, ako zúri-la, keď prišiel váš list. Normálne som sa jej bála!“

Všetci sa pustili do smiechu, iba George s mamou zostali vážne. Tetu Fanny to rozhodne nepotešilo. Jej dcéra je tvrdý oriešok! Viní otca a zavše sa proti nemu búri, no panebože, ako neuveriteľ-